

MK
MT

Sky S.T.

Az
apukám
egy
jó pasi!

+ 6 novella

Sky S.T.

Az apukám egy jó pasi!

Sky S.T.

AZ APUKÁM EGY JÓ PASI!

Sky könyvek
Nr – 013

© Sky S. T. 2024. 09. 30.

Magyarországon kiadja a
HELMA Kiadó

A szerző eddig megjelent könyvei:

Vigyázat sorozat (Sky S.T.):

1. Vigyázat! Jövök!
2. Vigyázat! Nyaralok!

Jó pasi sorozat (Sky S.T.):

1. A szomszédom egy jó pasi!
2. A férjem egy jó pasi!
3. Az apukám egy jó pasi!

Lotte sorozat (Sky S.T.):

1. Lotte elveszti a szüzességét - 1. rész
2. Bízz bennem! - 2. rész

Az Asperg család sorozat (Sky S.T.):

1. Emily - 1. rész
2. Emily - 2. rész

Milyen mély a mélyirodalom? (Sky S.T.)

Most főzünk vagy dumálunk? (Sky S.T.)

Antológiák 2024 (Sky S.T.)

Erotikus Történetek Antológia 2024

Újratervezve! Régi mesék új köntösben Antológia 2024

Olivia Fox naplója sorozat (Sütő Éva):

1. Átverve
2. Behálózva
3. Meggyötörve
4. Megbosszulva

**A magyar könyv is
magyar termék**

mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Kiadó

Cím: 8630 Balatonboglár, Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30) 499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője: Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024. 09. 30.

ISBN szám: 978-963-639-589-6

Copyright

Borítóterv: Szopos Katalin

Korrektor, szerkesztő: Sike Erzsébet

A szerző elérhetőségei:

E-mail: skybook0401@gmail.com

Facebook [@skystbook](https://www.facebook.com/skystbook)

Szerzői jog – Copyright: 2024 by © Sütő Éva (Sky S.T.)

Minden jog fenntartva – All right reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy – visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, és a hivatalos promóter, aki rövid szakaszokat idézhet belőle.

Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

TARTALOMJEGYZÉK

A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT KÖNYVEI:	4
A KÖNYVET KIADJA MAGYARORSZÁGON A HELMA KIADÓ	6
COPYRIGHT	6
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS	9
ELŐSZÓ HELYETT BEMUTATOM A SZEREPLŐKET:	10
Ahogy kezdődött...	11
Háromévesen – az első napló	24
Újabb napló	37
Szerelem, szerelem...	66
Vezetni jó!	73
És már itt is vagyunk az egyetemi éveknél	76
... Hugó esküvőjét.	82
Hugó esküvője utáni nap bejegyzése	85
A lánykérés	96
KÖNYVAJÁNLÓ	107
Részletek a szerző már megjelent könyveiből	107

A 2024-ES ÉV BLOGGER PÁLYÁZAT LEGJOBB NOVELLÁI	154
Gász Mariann: Az első	155
Gréczi Nikolett: Amikor minden kék	165
Lexxa: Az első	171
Menyhei Mónika: A szivárvány alatt	184
Nagy Dóra: Az első	201
Pálinkás Angéla: Egy régi nyár	209

Köszönetnyilvánítás

Köszönettel tartozom az előolvasóimnak, Menyhei Mónikának, Pálinkás Angélának, Gász Mariannak és Komló Nikoletának, hogy időt szakítottak rám, és véleményükkel segítettek még jobbá tenni a könyvemet.

Nagy-nagy köszönettel tartozom Sike Erzsébetnek, aki kigyomlálta az elütéseimet, a tévesztéseimet, és aprólékos munkával megszerkesztette a könyvemet.

Az öcsém most sem maradhat ki, hiszen sok-sok ötletet merítettem a mi kettőnk "testvérharcából" is, ami mára már csak egy kedves emlék, amin jókat tudunk nevetni.

Óriási köszönet jár Szopos Katalinnak a fantasztikus borítóért!

Nem maradhat ki a köszönetnyilvánításból a **Helma Kiadó** és Dvariecki Bálint, aki maximálisan támogat, mint író. Soha jobbat nem választhattam volna kiadónak, mint a Helmát!

Végül, de egyáltalán nem utolsósorban, köszönettel tartozom **minden kedves vásárlónak**, aki a nehéz munkával megkerekedett pénzén az én könyvemet vásárolja meg.

Tartsátok meg jó szokásotokat!

Szeretettel:

Sky S.T.

Előszó helyett bemutatom a szereplőket:

A szülők: Nora és Andrews Dafonte-Nille

Lányuk: Borsóka, azaz Bora, vagyis Boróka

Borsóka testvérei: Willy és David ikrek, valamint a legfiatalabb Rory, azaz Rose, vagyis Rosemary

Dimitrij és felesége, Estella

Fiuk: Nikolaj, azaz Kolja, valamint a kishúga, Lara

Chris, Nora öccse, és felesége, Hilda

Lányuk: Helga, fiuk: Hugo

Natasa, Dimitrij huga, és férje, Tibold, aki Estella bátyja

Ikerlányaik: Natalia és Olga, fiuk: Toby

A gyerekek, születésük sorrendjében:

Helga,

Hugo, Borsóka, Kolja,

Willy és David, Lara, Natalia és Olga,

Rory és Toby.

Ahogy kezdődött...

– Édesem, biztos, hogy készen leszel vele időben? Már csak egy hónap van az esküvőig, és még alig haladtál valamit! – néztem vigyorogva a férjemre.

Imádom őt, de ha Boráról van szó, az elsőszülött lányunkról, akkor az én precíz, higgadt férjem kifordul önmagából.

Mint most is.

Elhatározta, hogy a lányunk hangos beszámolóiból valódi, színes-szagos naplót készít, esküvői ajándékként. Persze, önmagában ez nem lenne akkora durranás, mert ezeket a sztorikat már mindenki kívülről fújja, beleértve a mi családunkat, Dimitrijét, öcsémét...

De – és itt jött a nagy ötlet – majd mi is hozzátesszük a saját kis megjegyzéseinket, érzéseinket a lányunk dumájához.

Így már tényleg örök emlék marad a gyönyörű, huszonhárom éves menyasszony eddigi életének az összefoglalója.

Egy hiteles családtörténet.

Feltéve, ha a férjem képes lesz ezt valaha is befejezni!

Napjában harmincszor kezd neki, aztán ahogy meghallja Bora vékonyka hangját, könnybe lábad a szeme, és azonnal kirohan a dolgozószobából (annak idején még a lányunk nevezte el így a dolgozószobát), és elkezdi mondani nekem:

– Emlékszel, szerelmem, amikor még csak 3 éves volt....

– Amikor kiesett az első foga és olyan édesen selypített...

– Amikor először közölte Koljával, hogy csak azért sem lesz a felesége....

– Amikor....

– Amikor...

– Amikor...

És ez így megy, már három hónapja!

Komolyan, attól félek, hogy a férjem lesz az, aki majd a kérdésre, hogy van-e valaki, aki ellenzi a házasságot, felpattan és azt kiáltja:

– Igen! Én! Az én kicsi Borsókám még nem mehet férjhez! Ki lesz akkor apuci kicsi lánya?

Nem, mintha nem lenne több gyerekünk!

Itt vannak mindjárt az ikrek, David és Willy. Gyönyörűek, mint az apjuk, és vagányok, mint én voltam. Húsz évesek, bomlanak utánuk a csajok, amióta kibújtak a pelenkából. Komolyan, már nem is próbálom megjegyezni a hazahozott „barátnők” neveit, mert legfeljebb egy hét, és már tanulhatnék is másik nevet. Így aztán édesemnek hívom mindet. Ők ettől elájulnak, én meg nem tudom őket összekeverni.

Aztán itt van Rory, azaz Rose, aki igazából Rosemary. De apuci meg az öribari Dimitrij addig becézte a kicsit, amíg Rory lett belőle. Ki az a hülye, de őszintén, aki két „R” betűs, rövid becenevet ad a gyerekének? Szegény lányom minden volt: Joji, Dodi, Jodi, mire megtanulta kimondani, hogy Rory.

Most tizenhét éves. Ha azt hittük, hogy a fiúk után már nem érhet minket meglepetés, akkor bizony akkorát tévedtünk, mint az Eiffel torony meg a Grand kanyon együttvéve. Rory maga a megtestesült ördög, angyali mosollyal az arcán. Ha nem állnánk úgy anyagilag, ahogy állunk, akkor már minden iskolából kicsapták volna, pedig van bőven a városban. Így csak háromszor váltottunk általánost, és eddig még csak

a negyedik gimibe jár. Kicsit ront a statisztikán, hogy mindössze négy év volt az elemi, mert utána nyolcosztályos gimibe ment.

Na, de térjünk vissza apuci elsőszülöttjére, akit szó szerint, már a szülőszobában kisajátított magának azzal a felkiáltással, hogy kilenc hónapig csak az enyém volt, most ő jön!

Ha fizikailag lehetséges lett volna, még a szoptatást is átveszi tőlem, nem mintha az első időben ezt bántam volna! Na de aztán? Tényleg úgy éreztem néha, hogy csak Andrews-nak van gyereke, nekem nincs. Még Dimitrij is csak kemény harcok árán kaparinthatta meg Borát, pedig ő a keresztapja. Ritkán, Andrews szigorú felügyelete alatt gyakorolhatott kicsit a lányunkon pelenkázást, fürdetést, mert Kolja is úton volt már. Nyolc hónap és két hét különbség van a két gyerek között.

A két büszke apa azonnal el is döntötte, hogy mese nincs: egy pár lesznek!

Én először csak nevettem magamban, hogy persze, ahogy azt Móricka elgondolta, de aztán ahogy haladt az idő, kezdtem megkérdőjelezni mindkettőjük épelméjűségét. Sőt, a többiekét is. Mert velünk, nőikkel ellentétben, a kedves apukák mást sem csináltak, mint tervezték egyik házasságot a másik után. Ahogy jöttek a gyerekek sorban, úgy ment az újratervezés is. Talán Chris, az öcsém volt az egyetlen kivétel ez alól.

A gyerekek meg élték a maguk életét, amit persze a papák megpróbáltak néha befolyásolni. Szerintem zéró eredménnyel. Szerencsére mindegyik gyerekőc egy keményvonalas csávó meg csajszi lett, így, ha néha be is jött az eredmény, amit a papák előre megterveztek, az nem miattuk történt.

Bora például kezdettől imádta Dimitrijt, de Koljával már kicsit sem volt zökkenőmentes az esküvőig vezető út.

Hugó, az öcsém fia, Bora és Kolja összenőttek, mint a sziami ikrek. Igen ám, de más a közös sport, az úszás, lovaglás, cselgáncs, az ovi, meg a sulis, meg más a szerelem. Ott aztán volt minden, amikor megjelentek az első kispasik Bora körül, már az oviban. Aztán ha Kolja felszívta magát, és másik kislányhoz ült le az ebédnél, akkor meg Bora csinált patáliát. Persze, utána mind a ketten Hugóhoz rohantak, hogy tegyen igazságot.

Talán ezért is lett Hugóból jogász. Bora követte imádott apuciját, IT mérnök lett, Kolja meg közgazdász, mint Dimitrij.

Ami azzal is járt, hogy hárman, három különböző egyetemre mentek. Ott aztán rezgett a lécs, az apucik nagy rettetére! Volt is sírás-rívás, amikor valamelyik gyerkőc elhúzott egy hétre, vagy kettőre az új barátjával, barátnőjével! Ment az ármánykodás ezerrel! Chris, az öcsém, a hasát fogta a nevetéstől ilyenkor, velem együtt. Persze, én csak titokban, a férjem meg Dimi háta mögött mertem röhögni. Vagy átmentem Chrisékhez.

Aztán a sok entellektüel után végre az ikrek kétkezi szakmát választottak, víz-, meg villanyszerelők lettek. Áldom őket ezért, különben még mindig én cserélném a villanyégőt otthon, de Dimitrijéknél is. Ez azzal is jár, hogy akkora lókötők, hogy ihaj! Nő nem marad a lábán ott, ahol ez a két csibész megjelenik! Amíg egyszer valaki el nem kalapálja őket. Bár, fizikailag ez már elég nehéz lenne, mert ők Dimitrij edzőtársai évek óta.

Térjünk vissza a meglepetés nászajándékra!

Nagy meglepetés lesz, ha egyáltalán elkészül!

Már látom, hogy ezt is nekem kell kézbe venni, ahogy a ruhát, a virágot, az asztaldíszet, meg úgy általában véve mindent, ahol döntésre volt szükség. Úgy egy hónapon belül.

Borával már nem is szólunk semmit, Estellával hármásban eldöntöttünk mindent a pasik háta mögött. Aztán benyújtottuk a számlát nekik. Igen, nekik, mert Andrews és Dimitrij, életében először, nem tudott megállapodásra jutni, hogy ki fizesse az esküvőt. Andrews azzal érvelt, hogy ez a lány apjának a dolga, mivel Dimitrij adja a fiataloknak a házat, ráadásul teljesen be rendezve. Dimi meg azzal érvelt, hogy míg nekünk a legjobb esetben sem lesz száznál több vendégünk (tulajdonképpen csak néhány barát, meg a gyerekek haverjai), nekik viszont lesz vagy hatszáz, de még az is lehet, hogy több, ezért nem lenne tisztességes, ha Andrews fizetne!

Majdnem öltre mentek.

Aztán Bora megelégette a sehova nem vezető vitát és közölte, hogy majd ő kiszignálja a számlákat, hogy melyiket ki fizeti, és milyen arányban.

Minden számláról készül egy másolat is, Bora oszt meg szoroz, aztán ráírja, hogy kinek mennyit kell csengetni.

Kolja persze megpróbálta ezt is megfúrni, hogy mit ért ehhez Bora, hiszen ő a közgazdász, a pénzügyes, de a lányom csípőre tette a kezét, csakúgy, mint már kétévesen is, és közölte a vőlegényével:

– Te még mindig egy fütyi vagy, Kolja!

– És akkor miért jössz hozzám feleségül? – replikázott a vőlegény, én meg a teraszon hallgatóztam.

– Azért, mert ha arra várok, hogy legalább egy fasz legyél, akkor kilencven évesen sem fogunk összeházasodni. Egyébként is, örülj, hogy hozzád megyek! Fütyi!

Ez így megy egyébként, amióta megtanultak beszélni. A különbség csak a nuni, puni, puncsi, valamint a fütyi, fasz, nagyfasz szavak használatában van.

Persze, vannak dolgok, amit nem lehet a fiúk nélkül elintézni: a leendő férj meg a két örömapa ruháját, de ilyen például az ifjú pár első tánca is. Ahhoz bizony Kolja is kellett. A lányom csak fából faragott királyfinak becézi élete párját, pedig tényleg nem az. Ma már nem.

Az első tánc!

Na de amikor kezdték a tánctanulást! Istenem, mikor is volt? Hároméves még nem volt Bora, Kolja meg alig múlt kettő, talán két hónappal. Még pelus volt rajta, arra emlékszem, amikor elvittük őket Irinához balettre. Egyszer! Soha többet! Viszont egy fél évig röhögtünk ezen az egy alkalmon. Kolja ugyanis elirigyelte a színes tütüt Borától, és addig kergette a teremben, amíg le nem kapta a derekáról. Irina ekkor közbe akart lépni, de mi csak intettünk neki Estellával, hogy akció van, ilyenkor ne zavarjuk a gyerekeket, üljön le nyugodtan közénk. Még le sem tette a hátsóját, amikor az én vérszomjas kislányom lerántotta Koljáról a pelenkát, ami megakadt a térdénél, ő meg seggre ült. Kolját ez a legkevésbé sem zavarta, mert még mindig ő markolta a tütüt! Az sokkal fontosabb volt, mint a sajtó, csupasz segge! Amikor nagy nehezen feltápáskodott, és Bora látta, hogy semmire nem

ment, akkora jobb egyenest vitt be neki, hogy kis híján eltört Kolja orra. Bora csípőre tette a kezét, végig nézett a kisiún és csak annyit mondott megvetően: Kis fütyi! Aztán kikapta a kezéből a tütüt, és odahozta nekem, hogy vigyázzak rá.

– Ez nálatok mindennapos dolog? – kérdezte Irina, miközben azt várta, hogy Estella megmozduljon. Végül is az ő gyereke vérzett.

– Nem. Naponta többszöri dolog – válaszolta nyugodtan a kedves mama. – Tudod, Dimitrij adja alá a lovat állandóan, én meg hagyom, hogy hol Bora, hol meg Hugó megnevelje kicsit – húzott egyet a vállán Estella. – Ugyanis a gyerekek vitájába még Dimi sem szól bele. Igazából az egyetlen, amibe nem üti bele az orrát – nevetett a csajszi, miközben rutinosan letörölgette Kolja arcát, aztán visszarakta rá a pelenkát.

Ezt követően Irina még mindig próbálta a tánc felé terelgetni a gyerekeket, de amikor Kolja elé állt, és közölte, hogy:

– Én is olyan nagy leszek, mint Apa! És olyan erős leszek, mint Apa! És nekem is akkora kukim lesz, mint Apának! – na, akkor Irina is úgy gondolta, hogy ennyi talán elég is a balettből Koljának.

Sajnos, Boránál sem járt nagyobb sikerrel. Miértés korszakában volt éppen a lányom, ezért a párbeszédük eléggé viccesre sikeredett, legalábbis mi baromi jól röhögtünk Estellával.

Irina: Húzd ki magad, Bora!

Bora: Miért?

Irina: Mert szeretném látni, hogy milyen szép a tartásod!

Bora: Miért?

Irina: Hogy lássam, milyen ügyes táncos lesz belőled!

Bora: Miért?

Irina: Mert akkor tudsz szépen balettozni, ha jó a tartásod.

Bora: Miért?

Irina itt már keményen izzadt és kétségbeesve nézett rám, de én csak a vállamat húzogattam. Nálunk ez is mindennapos mostanában, és Bora meg az apja a végtelenségig tudják ezt játszani. Én általában a harmadik miért után egyszerűen lelépek.

Szóval olyan húsz perc hiába való kísérletezgetés után Irina úgy döntött, feladja, mire Bora felkiáltott: Én győztem! K.O!

Majd azonnal levetette a szép kis balettcipőjét, és harisnyában elkezdett csúszkálni a padlón. Persze, Koljával a nyomában, aminek az lett a vége, hogy két percen belül mind a kettő bőgött, mint az albán szamár, mert lefejelték a falat. Addig lökdösték egymást, amíg a nagy játékban túl közel jött. És győzött. Már mint a fal. Mi meg, Irina nagy megkönnyebülésére, összeszedtük őket, megállapítottuk, hogy csontjuk nem tört, vér nem folyik, szóval, mehetünk haza.

Veszélyes helyszínek

A vízbefojtási kísérletek is emlékezetesek maradtak, főleg egy. Már elég jól elboldogultak a medencében a gyerekek, és amikor csak lehetett, vadultak. A fiúk kedvenc játéka volt, hogy megpróbálták Borát a víz alá nyomni, a bikini felsőjét meg ellopni. Ám a kisasszony rendszerint elkapta valamelyik fiú nyakát hátulról (ezt is Dimitrij tanította neki!), és addig fojtogatta a kis izmos karjával, amíg az bocsánatot nem kért.

Ugyanis a lánykánk úgy döntött, hogy az egy részes úszódressz csak kis pisiseknek való, ő meg már nagylány. A két részes meg ugye, vörös posztó volt a fiúk szemében. Az egyik ilyen alkalommal, az akkor kicsivel több, mint hároméves lányom olyan dühös lett, amikor meglátta, hogy Dimitrij a medence szélénél állva kiröhögi őt, hogy mérgében odaállt elé, haragosan ránézett, aztán egyetlen mozdulattal lerántotta a fürdőnadrágját. Csípőre tett kézzel, mérgesen azt mondta neki: „Te meg ne röhögj, mert te meg egy nagy fütyi vagy!” Majd hátraarcot csinált, és ment tovább.

Mi, felnőttek, próbáltunk elfordulni. Andrews a könnyebbik utat választotta, egy elegáns fejessel a medencében termett, hogy inkább kihalássa a kicsi lánya bikini felsőjét, amit Kolja szedett le róla. Innen indult ugyanis a haddelhadd! De Chris például összegörnyedve hátat fordított a medencének, és úgy vinyogott. Hugó viszont, a kis higgadt, megállt Dimitrijel szemben, felnézett rá és azt mondta:

– Ne legyél szomorú! A fiúknak fütyijük van. Nekem is. Az nem baj! A lányok viszont puncik!

A döbbenetén álló Dimitrij „fütyije” ekkor már félkemény volt pusztán attól, hogy így az érdeklődés középpontjába került, úgyhogy jobbnak látta felkapni a bokájánál kígyózó gatyáját és bevetődni Andrews mellé a medencébe.

Ám, ekkor a lányom még megadta neki a kegyelemdöfést:

– Az én apukámnak a fütyije is szebb! És nem leszek Kolja felesége!

Hogy ez a kettő hogyan keveredett egy mondatba, azt csak egy gyerek tudná megmondani!

Mindenesetre mi, csajok, végre elengedtük magunkat, és tiszta szívből elkezdtünk röhögni.

Az éttermek is igen veszélyes terepnek bizonyultak ebben a korban, amikor a gyerekek kezdték felfedezni a fiúk és lányok közti különbséget.

Még nem voltak meg a kicsik, Kolja olyan kétéves múlt, Bora meg még nem volt három, de már majdnem, amikor beültünk egy orosz étterembe kajálni. Andrews meg Dimitrij kimentek a mosdóba (mondja még valaki, hogy csak a csajok járnak párban a WC-re!), majd, amikor visszatértek az asztalhoz, megszólalt Bora.

– Apuci, jól megtörölted a puncikádat? Nem fogja csípni a pisike?

Dimitrij akkorát röhögött, hogy szerintem még a Himaláján is hallották, de rögtön utána Kolja is hozzátette a magáét.

– Buta vagy! Puncija csak a lányoknak van! Andrewsnek meg apunak fütyikéje van, mint nekem. Csak nagyobb.

Most Andrews volt az, aki hahotázni kezdett.

Estella vetett véget a gyermeki párbeszédnek ezekkel a szavakkal:

– Ha még egyszer valaki faszokról meg pinákról beszél az asztalnál, pakolunk és vacsora nélkül hazamegyünk!

Végszóra megállt a pincér az asztalnál az üveg borral a kezében, amit a fiúk már korábban kiválasztottak és megkérdezte:

– Kinek önthetek kóstolót a PINA noirból?

Én részemről lefejeltem az asztalt, és a karomra dőlve röhögtem, de a többiek sem bírták sokáig tartani magukat. Szegény pincér meg nem tudta, melyik lábára álljon, olyan zavarba jött. Csak a két gyerek nem értette, hogy a felnőtteknek mi olyan vicces?!

Drága kicsi Borám ritkán hozott kellemetlen helyzetbe, amikor ketten voltunk, de egyszer azért sikerrel járt. Sétáltunk hazafelé a bölcsiből, és meglátott egy magas férfit, farmerben, a buszmegállóban. Kitépte a kezét az enyémből, elkezdett futni felé, miközben toroka szakadtából üvöltötte, hogy apuci, apuci! Szegény pasas, először csak nézett szét bambán, hogy kihez beszél a gyerek. Aztán egyszer csak telibe kapta a lányomat, aki átölte a lábát, és egyre csak kántálta, hogy apuci, apuci! Kénytelen voltam rászólni a gyerekre.

– Édes lányom, nem vagy te ilyen bugyuta, hogy nem ismered fel az apádat! Egyébként sem illik ráhozni a szívbajt az idegen bácsikra!

A lányom édes mosollyal az arcán válaszolt.

– Jó. Akkor majd Dimire hozom rá a szívbajt!

Elengedte a pasi lábát, megfogta a kezem, és jött, mint egy kisangyal mellettem, három teljes lépést. Akkor visszafordult.

– Te meg nem is vagy az apukám! Úgyhogy legközelebb ne engedd a lábadat ölelgetni egy idegen kislánynak!

Szerencsére megjött az autóbusz, amire a pasi várt, így mindketten megmenekültünk a további kényes helyzetektől.

A bölcsis időszak rejtegetett jó néhány konfliktust, ami abból eredt, hogy Kolja majdnem egy évvel fiatalabb volt a többi gyereknél, és ez ebben az időben bizony, sokat számított. De egyszerűen nem lehetett elválasztani Borától meg Hugótól, mert akkor olyan hisztiit csapott, hogy ott kő kövön nem maradt!

Bora azonban nem éppen a szép lelkéről volt híres, vagy arról, hogy dédelgette volna a leendő férjecskéjét.

Bora: Képzeld, anyuci, Kolja ma megint bógött!

Én: Miért, mi történt?

Bora: Nem tudott biciklizni.

Én: Nem ért le a lába? Nem tudta hajtani?

Bora: Nem, azért, mert nem tudott ráülni.

Én: De miért nem tudott ráülni?

Bora: Miért, miért? Hát, mert én ültem a biciklin!

Néhány héttel az éttermes incidens után, Dimitrij valamiért átjött hozzánk. Bora elé állt, és teljesen komolyan elkezdte faggatni.

– Te is fiú vagy?

– Igen, kismenyem, én is fiú vagyok – vigyorgott Dimi.

– Ha fiú vagy, akkor füttyid van és nem puncid – állapította meg a lányom éles ésszel.

– Okos vagy, Borsóka! Bizony, a fiúknak füttyjük van! – helyeselt Dimi, még mindig mosolyogva.

Én már alig bírtam visszatartani a röhögésemet, mert tudtam, mi lesz a következő kérdés.

– Megmutatod a tiédet?

Dimitrij kétségbeesve nézett rám, hogy most mi legyen, de én csak a vállamat húzogattam.

– Tudod, Bora, az okos kislányok tudják, hogy a fiúknak füttyjük van, anélkül is, hogy megnéznék! És te okos vagy, ugye?

– Tegnap az voltam, de ma nincs kedvem hozzá! Inkább megnézném a füttyidet!

Dimitrij közel állt a teljes összeomláshoz, úgyhogy megkönnyörültem rajta.

– Bora, ha adok két csörgős pénzt, akkor leszel ma is okos nagylány?

– De mind a kettő kezembe akarok csörgős pénzt! – nézett rám halálosan komolyan, és már tartotta is a két kicsi markát.

Másnap Dimitrij áthozott egy nagy bögrét, tele fémpénzekkel, hogy ha legközelebb hasonló helyzetbe kerül, tuti biztos, hogy meg tudja vesztegetni a keresztlányát.

Soha nem felejttem el, amikor az egyik karácsonyra Dimi, Ti-bold, Chris, az öcsém, meg az én drága jó férjem csináltattak egy akkora terepasztalt, hogy csak úgy fért el nálunk, hogy a nagy teraszról elpakoltunk mindent. Még a régi helyen laktunk, de már épült a lakópark, sok időt töltöttünk együtt, és nem csak a gyerekek miatt. Azt a szentestét meg nálunk töltötte mindenki.

Ahogy a gyerekek felfedezték a sok dobozt, a négy pasi azonnal nekilátott felépíteni a várost: utakkal, házakkal, hidakkal, parkolókkal, vasútállomással, repülőtérrel, meg már nem is emlékszem, mi mindennel. Hugó, Kolja meg Bora először még lelkesen hordtak oda mindent, aztán leültek a felnőttek közé és nyálcsorgatva lesték, ahogy a pasik élvezkedtek. Bora egyszer csak megszólalt:

– Apuci, én azt gondolom, hogy ti már eleget játszottatok! Most mi jövünk!

Biztosan előjön még nekem is jó pár sztori, de kezdjünk neki a munkának! Vagy tényleg nem lesz nászajándék!

Háromévesen – az első napló

Andrews és Bora nem csak kisajátították egymást, de a lányom kezdettől fogja rabja volt mindenféle elektromos kutyúnek. Andrews meg szorgalmasan tanította neki, mit hogyan kell bekapcsolni, kikapcsolni, használni. Képesek voltak Skype-on meg Whatsapp-on beszélni egymással, miközben Andrews lent volt a dolgozószobában, Bora meg az emeleten, a sajátjában. Ami egyébként igen ritkán fordult elő.

Mivel Bora eszméletlen szókinccsel rendelkezett, és nem lévén „gagyogó nagyszülők”, szépen, tisztán is beszélt, Andrews rájött, hogy a bölcsi meg az ovi miatt, egyre több sztoriról maradunk le. Ekkor jött a hatalmas ötlet, hogy amíg nem tanul meg írni, vezessen hangos naplót. Így született meg a diktálás mikrofon, ami egy vezeték nélküli kapcsolattal csatlakozott Andrews számítógépéhez. Amit Bora elmondott, azt nem csak, mint hangot rögzítette, de azonnal létrehozott egy szöveges fájlt is belőle. Nehogy elveszzen egyetlen betű is abból a sok locsogásból, ami elhagyta az ő kicsi lánya száját!

És íme, Borám, az első bejelentkezésed!

Bora: Halló, halló! Figyelem! Én Borsóka vagyok! (kuncozás) Nem is, nekem Boróka Dafonte-Nille a nevem, de mindenki csak Borsókának hív. Főleg az apukám, mert már akkor szerelmes volt belém, amikor még az anyuci pocakjában voltam. Ezt ők mondták nekem. Apuci, jó lesz, ha így mondom?

Andrews: Tökéletes lesz, szerelmem!

Bora: Ez az én apucim, aki imád engem és én is imádom őt! És most már hároméves vagyok, és mutatni is tudom, csak itt nem látszik, szóval én is imádom az apucimat, mert ő a legszebb a világon! Dimitrij is szép egy kicsit, meg hatalmas, de az én apukám meg egyenesen gyönyörű. Nem, mindjárt mondom szépen: gyö-nyö-rű. Szóval az apukámtól kaptam ezt a diktálás mikrofont, mert én már nagylány vagyok, és így el tudok mindent mondani, ami velem történik itthon meg az oviban. Amikor majd nagy leszek, írhatok igazi naplót is, de addig meg mondom. Naplót. Van egy titkom, apuci, de ez még tegnapi titok. De neked elmondom, mert te nagyon szeretsz engem! Az a titok, hogy oviban egy kicsit orra gyúrtem Kolját, mert megint fütyi volt.

Háttérben hallatszik Andrews visszafojtott nevetése.

Bora: Apuci, megfáztál? Azért törölgeted a szemed? Sírjál nyugodtan, ha az segít!

Andrews: Kislányom, miért mondd Koljára, hogy fütyi volt? Az mit jelent?

Bora: Hát, tudod, a lányoknak punijuk van, a fiúknak meg fütyijük. És amikor valaki nagyon paraszt, azt nem szabad mondani, mert azért az óvónéni haragszik. Azt mondta, az csúnya beszéd. Én meg kitaláltam, hogy inkább azt mondjuk, hogy fütyi, meg puni. Érted, apuci?

Andrews: Értem, kincsem, mesélj tovább! (Andrews fojtott hangon röhög)

Bora: Apuci, hozzak neked valami finom teát? Az jó, ha megfáztál!

Andrews: Nem kell, kicsim. Csak mondd tovább a naplódat!

Bora: Na jó! Szóval, Kolja már megint olyan hülye képet rajzolt, ahol csak pisztolyok voltak, szerinte. Én meg mondtam neki, hogy azok csak fekete vonalak, de majd megtanul rajzolni, mert ő még kis pisis. Mi meg már nagyok vagyunk, főleg Hugó. És akkor Kolja azt mondta, képzeld el, hogy ő is nagy, és egyébként is, neki majd vesz az apukája nagyságot, és mi leszünk a kis pisisek mellette. Akkor én mondtam Koljának, hogy ez nem így működik, mert nagyságot még Dimi bácsi sem tud vásárolni, de Kolja rám nyújtotta a nyelvét, és azt mondta, hogy az ő apukája mindent meg tud venni, akár az egész világot is. És különben is, sokkal nagyobb, mint te vagy. Én meg mondtam, hogy lehet, hogy nagyobb, de nem szebb, mert te vagy a legszebb apuci az egész világon. Aztán Evelin is azt mondta, hogy még az ő apukájánál is szebb vagy! Erre Kolja összegyűrte az én gyönyörű rajzomat, és képzeld el, apuci, hogy rátaposott. Én meg erre orrba vágtam! Úgy, ahogy Dimi bácsi tanította, hogy hogy kell megvédeni magam. Hát én megvédtem. Ez a kis fütyi meg elkezdett bömbölni, hogy én bántottam. De az óvónéni direkt elfordult, hogy ne kelljen neki észrevenni, hogy Kolja bög. Tudod, apuci, milyen hisztis néha, akár puncsi is lehetne!

Lehet, gyerekem, hogy eltelt közben húsz év, de három hét múlva ez a „puncsi” a férjed lesz. Néha mégis olyan érzésem van, hogy köztetek semmi nem változott, kislányom.

Vészhelyzet!

Andrews egyik alkalommal maga köré gyűjtötte a három lurkót, hogy megtanítsa nekik, hogyan tudnak segítséget

hívni, vészhelyzet esetén. Mert a gyerekek már ilyen új generációs fejlesztésűek, nekik már smafu a telefon. A vonalas telóra csak a kis szájukat biggyesztik, a mobil a valami, meg a számítógép. Először számba vették, hogy ha vészhelyzet van, akkor lehet telefonálni, vagy faxolni, vagy az interneten segítséget hívni. Aztán az én drága férjem elkövette azt a bődületesen nagy hibát, hogy ezt példával is alá akarta támasztani.

Mivel a nappaliban ültek, nem volt nehéz hallgatóznom, meg felvennem a beszélgetést a telómmal.

Andrews: Tudjátok-e, mi az a vészhelyzet?

Hugó: Amikor az anyunak nincs otthon tampon!

Andrews csuklott egyet.

Andrews: Igen, az is eléggé vészhelyzet, de ami még ennél is veszesebb!

Kolja: Amikor apu éhes, és csak nyúltáp van a hűtőben! Anyu szokta is mondani, hogy na, Dimitrij, most van aztán vészhelyzet!

Én már vigyorogtam, de engem legalább nem láttak a gyerekek. Ekkor az én drága uram irányt váltott, és máshogy közelítette meg a kérdést.

Andrews: Borsóka, mi tennél, ha a földön fekvé találnád az anyut, és nem tudnád felébreszteni?

Borsóka: Biztos, hogy nem ébredne fel?

Andrews: Biztos, kincsem!

Borsóka: akkor végre kirúzsozhatnám a számat azzal a pirossal, amit mindig eldug előlem!

Bár nem jellemző a férjemre a megfutamodás, de most feladta!

Tudom, hogy még mindig emlékszel erre a sztorira, de most már azt is tudod, hogy ezért vettem neked KETTŐ piros gyerekrúzszt.

Az első hisztik

Még a város különböző pontjain laktunk, elég messze egymástól, de időről időre bevállaltuk az apróságokat egy-egy hétvégére, hogy ilyenkor a többiek lazíthassanak. Átvittük egymáshoz a kölyköket, pizsivel, alvós takaróval, kinek milye volt, meg váltóruhákkal, és imádkoztunk, hogy a gyerek ne pont ekkor törje el a karját, legyen himlős, vagy kapjon hányásos hasmenést.

Egy időben Kolját alig lehetett beimádkozni a fürdőszobába. Mi voltunk soron, nálunk voltak a gyerekek hétvégén, és nekünk kellett megbirkózni Koljával is.

Persze, megint rám maradt a neheze, mert apuci, ugye, a gyenge szívével, nehogy már rászóljon a leendő vejére! De legalább ilyenkor titokban felvette az esti műsort, amit a gyerekek adtak.

ÉN: Kolja, menj a kádba!

Kolja: Már megint a kád! Még itt sem hagynak békén! – dűnnyögte az orra alatt, de azért bement a fürdőszobába.

Öt perc múlva jött ki, ugyanúgy felöltözve.

ÉN: Kolja, azt mondtam, irány a kád!

Kolja: Ott voltam, na! Tehetek én róla, hogy közben elfogyott belőle a víz?

Mire a lányom is megszólalt:

Bora: Tényleg ott volt, anyuci! Én is láttam! Meg is akart fürdödni, mondta nekem!

Én: És miért nem fürdött meg?

Bora: Mert akkor vizes lett volna a ruhája!

Persze, Kolja nélkül is volt nálunk otthon műsor. Esténként szokásos volt a rinya-parti, ahonnan Andrews szintén elmene-kült, ha csak egy mód volt rá, mert Borsóka úgy tudott kavarni, hogy ember legyen a talpán, aki állva maradt vele szemben. Ezt is ő rögzítette az utókornak!

Bora: Anya, kérek még egy szelet csokit!

Én: Kizárt dolog! Már megettél egy egész táblát, egyedül! Nem kapsz többet!

Bora: De anyuci, az apuci is megmondhatja, hogy én egy nagyon kis tündér vagyok! És tudod, ugye, hogy a tündérek szeretik a csokit, és soha nem fáj tőle a hasuk!

Én: Attól tartok, ma inkább egy kis ördögfióka vagy, nem tündér!

Bora: De anyuci, akkor pláne nagy szükség van a csokira, mert vissza kell engem varázsolni, hogy megint kis tündér legyek! Na, én most szeretném, ha segítenél nekem, és adnál egy szép nagy tábla csokoládét!

Én: Bora, ezzel engem nem hatsz meg! Nincs több csoki!

Bora: Jó, akkor megmondom a Fogtündérnek, hogy azért nincs több fogam neki, mert az anyukám sajnálja tőlem a csokit! Milyen anya vagy te?

Én: Azt gondolom, hogy egy nagyon jó anya vagyok, aki vigyáz a fogaid egészségére!

Bora: Én jobban szeretném, ha a Fogtündér vigyázna rá!

Én: Bora, fejezzük ezt be! Nincs csoki, és menj most már aludni!

Bora: Hát te egy olyan anyuka vagy, de olyan, hogy azt én el se tudom mondani! Tudod? Pedig én annyira tündéri vagyok, hogy még azt is megengedném, hogy legalább egy ici-pici kis szelet csokit adjál nekem!

Én: Bora, mindjárt a fenekedre csapok, ha nem indulsz azonnal aludni! Most már mérges vagyok!

Bora: Én meg majd jól elmondom az iskolában, hogy nekem itthon nincsenek is jogaim! De két csörgős pénzzel hagyom magam megvesztegetni, ha már csokit nem kaphatok!

A végtelenített alkudozásnak kivételesen Andrews vetett véget. Nyakába kapta a kedvenc lányát, és addig csiklandozta, amíg a sok nevetéstől úgy elfáradt, hogy szó szerint bedőlt az ágyba. Még le sem ért a feneké, amikor már aludt is.

Babavárás

A testvérvárás sem volt zökkenőmentes, nálunk sem.

Már a hetedik hónapban jártam az ikrekkel, amikor egy este ezt mesélte a lányom az apjának.

Bora: Apuci, képzeld, ma elmentünk vásárolni! Vettünk a tesóknak valami kezeslábast, de olyan kicsi, apuci, hogy nekem nem is jön fel a lábamra, de még a kezemre sem. Mekkora lesznek a tesók?

Andrews: Amikor megszületnek, akkor még nagyon kicsik, elférnek a két kezemben! Képzeld el, hogy még ez a tipegő is nagy lesz rájuk.

Bora: Apuci, ők már tudnak járni, amikor megszületnek?

Andrews: Nem, kincsem, még egy évig kell várni arra, hogy megtanuljanak járni.

Bora: Akkor minek nekik a tipegő?

Andrews: Ezt csak így hívják, csillagom. És mi történt még? Ettetek finom sütit anyucival?

Bora: Nem, mert anyuci nem mert leülni a székre. Szerintem attól félt, hogy beszakad alatta. Inkább hazahoztuk a sütit. (Hát-
térben az én galád férjem fuldoklott a röhögéstől).

Miközben én már azt vártam, hogy az ikrek előbújjanak, hogy Andrews ne szakadjon teljesen szét köztem, meg a lánya között, hol az öcsémék, hol Dimitrijék vitték magukkal Borát hét-
végente.

Egyik alkalommal az állatkertbe mentek.

Este apja faggatta a kicsi lányát, én meg szokásom szerint hallgatóztam. Az még nagy pocakkal is ment.

Andrews: Gyere, kiscsikóm, meséld el a naplódnak, hogy mi mindent láttál ma az állatkertben!

Bora: Apucikám, annyi mindent láttam, hogy az valami sok! De majd összekaparom az agyam, hogy el tudjam neked mesélni. Szóval láttunk először bogarakat, de oda Estella nem jött be velünk, mert azt mondta, hogy azok undik. Pedig volt egy csomó emeletes bogár is. De mindegyik csak két emeletes volt. Dimi azt mondta, azért, mert ők most kis bogarakat csinálnak. Erre Kolja megkérdezte, hogy tegnap, amikor az anyukáján feküdt, akkor ők is kisbogarakat csináltak? De én mondtam Koljának, hogy az emberek nem kisbogarakat csinálnak, hanem kisgyerekeket. Apuci, neked is fel kellett mászni anyuci hátára, amikor a tesóim készültek?

Andrews: (nagy sóhajtás – szerintem a kitörni készülő röhögést próbálta elnyomni magában) Nem, csillagom, nekem nem kellett felmászni az anyuci hátára.

Bora: Az jó, mert te sokkal nehezebb vagy, mint az anyu! De Dimi is sokkal nehezebb, mint Estella! Azt hiszem, én majd nem akarok gyereket! Az olyan fárasztó lehet!

Andrews: (ismét egy nagy levegő) És még mit láttál, kicsi kincse a papának?

Bora: Egy csomó libát.

Andrews: Libát?

Bora: Igen, apuci. Volt mindenféle színben, meg kicsi is, meg nagyobb is, meg hosszú nyakú is. Sok liba!

Andrews: Értem. A tavacskában? Ahol egyszer etettük a kacsákat?

Bora: Pont ott, apuci!

Andrews: Akkor azok kacsák meg hattyúk, esetleg flamingók is voltak...

Bora: Meg libák.

Andrews: Értem, kislányom. És még mit láttál?

Bora: Emeletes csacsit. De az is csak két emeletes volt. Komolyan, apuci, ez már olyan uncsi volt! Dimi nem is látta, mert elvitte a kígyót megkönnyeztetni. Apuci, milyen kígyója van Diminek? Olyan undok volt, nem akarta megmutatni! Estella meg csak nevetett, aztán meg elrohant pisilni.

Andrews: (fuldoklik a röhögéstől) Szerintem ezt csak viccből mondta Dimitrij, kislányom. Elmentetek utána a hullóházba is? Ott láttál kígyókat?

Bora: Igen, és meg is kérdeztem az egyik bácsit, hogy ő meg tudja-e könnyeztetni a kígyókat, mert nagyon szeretném megnézni, de ő is csak nevetett. Hülye fütyi!

Andrews: És az oroszlánokat megnéztétek? (még mindig furán elcsuklik az én drágám hangja, szerintem egyszerre nevetett, sírt, és immár csuklott is)

Bora: Ja, meg. Kolja ki is verte a hisztit, hogy kell neki a kis-oroszlán. Hiába mondta Estella, hogy azt az anyukája nem adja oda, ott bőgött a kismajom, meg toporzékolt. Aztán Dimi elment valahova, és utána visszajött egy bácsival, és elmentünk egy másik helyre, ahol volt egy csomó ketrec. Kiderült, hogy az az állatoknak a kórháza. Ott is volt egy cica, de nem oroszláncica, és azt megsimogathattuk. Engem megdicsért a bácsi, mert szépen simogattam, de Kolja oda se mert menni hozzá! Papírkutya! Képzeld, apuci, azt mondta ez a lüke, hogy ő csak oroszlánt mer megsimogatni. Még a másik bácsi is mosolygott. Dimi viszont mindent megsimogatott, még a kis krokodilt is. Amikor kimentünk, akkor meg azt mondta Estellának, hogy ennyi pénzből saját állatkertet is csinálhatna otthon. De Estella meg azt mondta, hogy minek nekik állatkert, amikor ott van Dimitrij meg Kolja. Szerintem ez vicces volt, de Dimi egyáltalán nem nevetett.

Az az igazság, hogy minél többet hallok a hangos naplóból, annál inkább nem csodálkozom a gyerekeink szókincsén, meg azon, hogy miket mondtak egymásnak.

Már Bora mellett sem volt egyszerű megőrizni az intim szféránkat, mert a kisasszony kiszámíthatatlan volt, ráadásul mindenhol meg- és ki tudott szökni, és ennek megfelelően a legváratlanabb pillanatokban jelent meg a hálósobánkban. Mert a nappaliról, a konyháról, fürdőszobáról olyankor le kellett mondanunk, amikor gyerek tartózkodott a házban.

Az ikrek után a helyzet cseppet sem lett jobb.

Még nem voltak háromévesek a fiúk, Bora talán öt és fél lehetett. A szokásos délutáni alvás, pihenés következett. Édesen néztük őket, ahogy aludtak a kicsik, Bora meg újabban kifejezetten kedvelte ezt az időszakot, mert végre nyugodtan rendezkedhetett a szobájában, senki nem zavarta őt.

Akkor az én imádott férjemmel sejtelmesen egymásra néztünk, és már mindketten tudtuk, mi lesz ennek a folytatása. Andrews felkapott, irány a hálószoba! Néma csendben elkezdünk szeretgetni egymást. Az ajtót nyitva hagytuk résnyire, hogy ha valamelyik felkelne, akkor meghalljuk.

Nagyban elvontunk a takaró alatt (drága párom éppen feül), amikor egyszer csak az ikrek ott álltak az ajtóban. Andrews rögvést rám feküdt, így teljes takarásba kerültem.

David: Anya hol van?

Andrews: Kiment a mosdóba – válaszolt a párom, én meg a takaró alatt majd meg fulladtam a röhögéstől.

Willy: (miután bekukkantott a fürdőbe) Nincs itt! Tényleg nincs itt!

David mellé totyogott és megállapította, hogy tényleg nem vagyok ott. Már sírásra görbült a szájuk, amikor megálltak az ágy mellett, és észrevették a fejemet, mert muszáj volt levegőt vennem.

David: Szia, anyuci! Ipiapacs! Megtaláltunk! Most te vagy a hunyó!

Ezzel, szerencsére kirohantak a szobából.

Andrews épp csak egy nagy levegőt vett, amikor megjelent az ajtóban, ezúttal Bora.

Bora: Ez a két lüke, hát nem látta, hogy éppen kistestvért csináltok! Nem mintha hiányozna még egy gyerek ebből a családból!

Mire mind a három gyerektől megszabadultunk, sajnos „félhat” lett a lelkesedésből, aztán a gyerekcsináló projektet elnapoltuk estig.

Nincs a világon még egy olyan megbízható fogamzásgátló, mint a gyerek!

A szerelem rögös útján

Annak ellenére, hogy Kolja, Hugó és Bora összenőttek, mint a sziámi ikrek, az ő barátságuknak is megvoltak a maguk zökkenői. A legtöbbször pont Bora volt ez a zökkenő, aki király-női méltósággal várta el az udvartartásától a teljes hódolatot.

A mi kislányunkra egyáltalán nem volt jellemző sohasem a visszafogottság, sem a türelem. Ha akart valamit, azt azonnal akarta! Egyik este ezzel kezdődött a naplója:

Bora: Apuci, utálok Kolját, és azt gondolom, hogy Hugót is. De Kolját sokkal jobban.

Andrews: Ne mondj ilyet, drágaságom. Lehet, hogy most éppen szünetet tartasz a szeretetben, de az biztos, hogy nem utálod őket.

Bora: Akkor ők utálnak engem!

Andrews: Ezt miből gondolod, Borsókám?

Bora: Mert állandóan azzal molesztálnak, hogy hagyjam őket békén!